

De Wijzen

Hier zien wij de Wijzen van 't Oosten gaan.
Zij zoeken een Koning, Zijn ster gaat vooraan.
Zij zoeken een Koning in 's konings paleizen,
Maar God gaat een need'rige woning hun wijzen.

Want boven een stal staat de ster in rust.
Zij vinden een Kindje, in slaap gesust;
Gelegd in een kribbe, waar 't vee stond te eten,
De Spruite van David, verlaten, vergeten.

Hier zien zij een Koning in schamelheid,
In 't stroo van de beesten terneergevuld.
Eenvoudig en arm, in doeken gewonden,
De Armste der armen door hen bevonden.

Toch zien zij dit Kindje eerbiedig aan.
Zij blijven niet aars'lend van verre staan.
Zij komen en knielen en offren hun schatten,
Ofschoon zij dit wonder van God niet bevatten.

Zij leggen hun gaven bij 't Kindeke neer,
Aanbidden in Jezus hun Koning en Heer.
Hun Koning, omstraald door den lichtglans van
Hun Heere, zij zien Hem, in zalig gelooven.

H. A. t. H. — v. R.

KERKELUK LEVEN

REFORMATIE VAN DE SAMENLEVINGSVERBANDEN.

De reformatie van ons hart draagt dus vrucht o.a. in een reformatie der kerk, niet maar op een of meer bepaalde punten, maar in een reformatie van heel haar interne leven. Met opzet schrijf ik: onder andere. Want het is vanzelfsprekend, dat zij tot de kerk en haar interne leven onmogelijk kan beperkt blijven. Immers ook de deformatie van ons hart en de uitgangen des levens die daarin zijn, kan nooit beperkt blijven tot ons leven in de gemeenschap der kerk. Ons leven toch is één. Het wordt niet gedeeld. We leven buiten de kerk in de samenlevingsverbanden niet ineens als andere mensen een ander leven dan in de kerk zelf. Als ik „van de kerk zijnde“ in eenig ander samenlevingsverband optreed, dan treed ik daarin altijd op als „zijnde van de kerk“. En in de kerk treed ik op als geloovige, die zijn ambt bedient. Heb ik nu met mijn hart het Woord verlaten en ben ik daardoor van den Heere afgevalen dan is daardoor de bediening van mijn ambt een averechtsche geworden, een bediening in eigenwillige godsdienst, in afgoderij. Maar dan kan het, krachtens de eenheid van mijn leven, niet anders of ik treed in de andere samenlevingsverbanden óók op als Woordverlater en afvallige. Ook daarin bedien ik mijn ambt afvallig, evenals ik dit doe in de kerk. En dan kan het niet anders of ik zal daar slechts dienstbaar zijn aan de deformatie van het leven. Dat is de schrikkelijke werkelijkheid en de ontstellende consequentie van de zonde. De zonde is altijd een destructieve macht. Ze breekt mijn bediening van het ambt aller geloovigen af in de kerk en tegelijk in het leven. Is dus de reformatie der kerk waarlijk vrucht van een reformatie van ons hart en dus van de uitgangen van ons leven, dan zal deze vrucht niet tot het leven der kerk beperkt kunnen blijven. M.a.w. de reformatie van ons hart heeft onmiddellijk verstreckende consequenties ook voor de bediening van het ambt aller geloovigen in alle andere samenlevingsverbanden. Ze heeft die voor het huwelijk, voor het gezin, voor de politieke partij, voor de vakorganisatie, voor de wetenschap, voor de school, en voor nog zooveel meer. Men meene niet, dat het in de andere samenlevingsverbanden gunstiger is dan in de kerk. Dat is zelfbedrog en verblinding. Dank zij Gods genade gaan onder ons de oogen er hoe langer hoe meer voor open hoe groot de afval, ook de zoo gevaarlijke vrome afval, hoe ontstellend de Woordverlating, ook de zoo gevaarlijke Woordverlating, die vroom spreekt en zich dekt met een schijn van Woordgetrouwheid, is binnen den Geref. levenskring. De wereldgelijkvormigheid heeft daar verslagen haar tienduizenden. Dat is toch het wonder van het geloof, dat vasthouden aan den Heere en Zijn Woord, dat daarvoor de dingen opengaan tot hun diepste werkelijkheid, transparant worden. Het ontdekt dan hoe de „God dezer eeuw“, omdat het Woord des Hooren ver-

Mi me-'akkeeb?

Onlangs verscheen van Cullmann een boek over „Christus en den tijd“. De schrijver brengt daarin ter sprake een bekende vraagformule uit de joodsche talmudische litteratuur. De formule luidt: „mi me-'akkeeb?“ Dat wil zeggen: wie houdt terug? Wie houdt op? Wie houdt tegen? Wie houdt den dag der dagen tegen?

Wie houdt den Messias en Zijn glorierijk verschijnen tegen? Wie houdt den Antichrist, dat avond-fenomeen van den wereld-dag, tegen?

Wat houdt Zijn verschijning op? Wat is er, dat de laatste dag er nog niet is? Want van het begin der wereld af blijven alle dingen maar zóó als ze zijn.

Ook de joodsche talmudisten — aldus Cullmann — stelden zich de vraag. En het is te begrijpen: zij wachten immers op een Messias, die Israëls glorie aan het licht zal brengen — hij, „een generalissimus“ op een vurig strijdros? Die telkens „uitgestelde hoop“ „krenkt het hart“. Dat de „begeerte“ reeds „gekomen is“ als „een boom des levens“ is hun ongelooft ontgaan: ze willen er niet van hooren.

Mi me-'akkeeb? Maar ook wij, die de „gekomen begeerte“, dien „boom des levens“ wel kennen in Jezus Christus, ook wij stellen die vraag. Want Hij is wel gekomen in eerster instantie, doch moet nog verschijnen in tweeden termijn. In wederkomst. Daarom vraagt artikel 37 der Belijdenis: mi me-'akkeeb? En in den hemel hooren we de „zielen onder het altaar“ zuchten: hoe lang duurt het nog, o heilige en rechtvaardige Despoot? Wanneer wrekt ge ons bloed? Wat houdt U op? Mi me-'akkeeb?

En in Psalm 74 zingt de heele kerk: rijz op, o God, rijz op, toon Uw gezag; 't is meer dan tijd! En in Openbaring 22 dezelfde kerk, ouder maar wijzer geworden: kom Heere Jezus, ja kom haastelijk: Mi me-'akkeeb?

Ja, het gansche schepsel zucht als in barensnood zijnde, verwachtende den dag der openbaring der kinderen Gods. Uit grotten en spelonken, van bergen en uit dalen, uit sterf- en broedplaatsen hoort Paulus die vraag: mi me-'akkeeb?

En — zoo zegt Cullmann — als Paulus in II Thessalonicensen 2 den Antichrist doet zien als toekomstig, dan zegt ook hij: er is iets, dat hem tegenhoudt, dat hem weerhoudt. Paulus' lezers wisten het wel, wat die weerhoudende kracht was, naar hij zelf zegt. Maar wij gissen hier, en missen vaak. Mi me-'akkeeb?

Cullmann wijst nu op twee scholen van joodsche geleerden.

De eene zei: hetgeen de Groote Verschijning tegenhoudt, dat is de zedelijke houding van Israël. Het moet zich bekeeren. Anderen vullen heden aan: Israël, dat moet wederom zich concentreren. Het moet zich zelf bewust worden. Het moet zijn ghetto-mentaliteit te boven komen. (Querido). Als het Hotel „Koning David“ opgeblazen wordt, ginds in Jeruzalem, door een terroristen-bom, of als de Joodsche Radio, Kol Jisraël, The Voice of Israël, door den aether zijn nationaal trots verneembaar maakt, wel, dan zal hij, die ooren heeft om te hooren, ook in die explosie, ook in die broadcasting, de vraag hooren, althans mé de de vraag: mi me-'akkeeb?

De andere school van joodsche geleerden, aldus Cullmann, laat de vraag naar oorzaak deze of gene meer in het midden. Zij zegt: er is een bepaalde datum gesteld. Es ist bestimmt in Gottes Rat. En zoolang de Datum niet verschenen is, zoo lang houdt Gods kalender de Groote Verschijning tegen.

En wij — moeten wij soms kiezen? Tusschen de eene of de andere school?

Neen. — Want het is waar — de datum is bepaald. Maar die den datum bepaalde, die bepaalde óók het spel van kracht en tegenkracht, van recht en onrecht, geloof en ongelooft, dat den eindtijd in moet leiden. Er is deswege een mogelijkheid geschapen van teekenen der tijden, Israëls zedelijke houding? Ja zeker, en ook

laten is en daarmede de Springader van het levende water zelf, er toe verleid heeft bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden. Ja, de „God dezer eeuw“, dat is de „sociale god“, de „wetenschappelijke god“, de „god van de psychologie“, de „god van de organisatie“, de „practische god“, de „politieke god“, de „aanpassings god“. Deze ontdekking brengt dan wel mee een bittere ontgoocheling. Want ons vleesch wil dat niet zien en erkennen. Het wil in zijn actie en in zijn leiders niet teleurgesteld worden en het zoekt altijd weer wegen en middelen om aan de werkelijkheid te ontgaan. Wie door den Heere met Zijn Woord overwonnen is, die ziet het. En het wordt hem tot persoonlijke schuld. Want hij weet: dat zich van de samenlevingsverbanden deformatie heeft moes-

de onze. Het Zionisme? Ja zeker, en ook het Amerikanisme. Het Imperialisme, dat in aantocht is, vooral van „democratische“ zijde? Ja zeker, en ook de geest van verval, die een koninkrijk ontbindt in enkele maanden, de geest, die „recht“ op „feiten“ baseert, die in Nederland een Mussert executeert, en op Java diens meer-dan-evenknie Soekarno, op een souper laat compareeren. Het verval der kerk? Ja zeker, en ook de vrijmaking. 't Hangt alles met den Datum samen.

Maar daarom zijn wij ook niet meer jaloersch op Paulus' eerste brieflezers, als zij den tekst van II Thessalonicensen 2 zich hoorden voorlezen. ZIJ wisten, wat den Antichrist, den laatsten dag, weerhield. WIJ moeten er naar gissen. Maar — wij weten toch genoeg. Wij weten, dat gebeuren moet hetgeen de Openbaring van Johannes heeft beschreven. Toen reeds de lezers van den tweeden graad Paulus' brief aan Thessalonica vermoedde ter zijde schoven met de vraag: mi me-'akkeeb, wel, toen kwam op Patmos Jezus Christus tot Johannes zeggen: schrijf: Hier zijn de dingen, die haast geschieden moeten. Ik, Jezus Christus, van hierboven hoor u beneden vragen: mi me-'akkeeb? En ik geef u 't antwoord: Ik! Want ik, uw Kurios, heb dat op mijn programma staan. Ik ben de me-'akkeeb... laat ons het éven zoo te samen uitdrukken. Ik doe het — naar mijn PLAN.

Maar tevens zei die zelfde Christus: we zeggen 't zóó maar even. Ben ik de me-'akkeeb, de uit-steller? De ver-schulver? In zekeren zin: ja. In anderen zin: neen! Want dat werkwoord „uitstellen“, „op-houden“, is maar één manier om te zeggen, hoe de zaken in feite staan. Een ander werkwoord moet daarnevens door u verbogen worden: het is het werkwoord: komen. Zie Ik kom haastelijk. Zie, zoo vervolgt de bidder het nu, zie, Gij komt haastelijk. Zie, zoo dicteert de Geest in 't laatz der Schriften: Zie, Hij komt haastelijk. Zie, zoo zingen wij samen, met Hem mee, wij komen haastelijk, naar elkander toe, Gij en wij. De engelen vallen ook hier in bij deze conjugatie, in den eersten persoon meervoud. Er is een KOMST aan den gang. En strikt genomen, aldus zegt de Christus, weerhoud Ik niet. Die beschrijvingsterm, volgens welken de Heere vertraagt, wordt doorkruist door den profetischen: de Heere vertraagt de belofte niet, gelijk sommigen dat traagheid achten (2 Petr. 3). Hij vertraagt NIET.

Schijnt de tocht ook lang te duren (voor ons ongeduld), Rijst geen eindpaal in 't verschiets (voor ons ongewapend oog),

er is toch geen oogenblik uitstel. Uit-stel bestaat er, strikt genomen, niet. De Heere vertraagt niet. Mi me-'akkeeb? Eigenlijk niemand. Want die ons wachten laat, haast zich om het ver-wachten ons te leeren, niet willende, dat eenigen van ons verloren gaan, maar dat wij allen tot de kennis van de waarheid komen. Zijn schijnbare ver-tragen dient ons werkelijke ver-dragen. En zodra de laatste gepredestineerde mensch den loop volbracht heeft, zal Hij er aanstonds zijn. Uitstel, dat dien naam simpliciter verdienen zou, ware dan eerst mogelijk, als die laatste gepredestineerde het programma afgewerkt had! Maar, als hij gereed is, dan is meteen het wolkendek gescheurd — voor de laatste maal nu.

Het is een sterk geloof, dat hiermee rekent. En een sterk geduld, dat zoo verwacht. En een sterke lijdzaamheid, die nu geen bommen werpt voor „de kerk“, doch het kruis op zich neemt. En een sterke schaamte, die zóó de zondebelijdenis gaat spreken. En een sterke hoop, die zóó de geloofs-attentie richt op Gods woorden omtrent wat nog moet geschieden. En een sterk gebed, dat nu weet conform te zijn aan hetgeen geopenbaard is, als het vraagt: kom haastig Heere. En een sterke roepingsvreugde, die, wetende, dat er eigenlijk geen uitstel is, den ransel op den schouder bindt, alsof alles en allen zouden moeten zeggen: Ik!, in antwoord op het „mi me-'akkeeb?“

Mi me-'akkeeb? Wat vraagt gij mij? Strijd om in te gaan en tel de dagen, om wijs van hart te zijn. K. S.

ter gemaakt, daaraan staat ook hij mede schuldig. En hij zal het den dichter van den 106en psalm nazeggen: „Wij hebben gezondigd, mitgaders onze vaders; wij hebben verkeerd gedaan; wij hebben goddelooslijk gehandeld“.

Neen, deze schuldbelijdenis mag maar niet zijn een pro-memoriepost op de balans van ons Christelijk leven; zij mag maar niet zijn een woord, maar zij moet wezen een belijden van het hart, dat „tot den Heere en Zijn Woord is teruggekeerd en dat gevoelt de grootheid van zijn kwaad en de zwaarte van zijn mede-verantwoordelijk-zijn. Het moet waarlijk schuld voor God zijn, dat Hij genoodzaakt was ons van Zijn wegen te doen dwalen en te verstokken ons hart, dat we Hem niet vreesden, omdat we ons ambt afvallig